

Nazaretberichten

Kleine zusters van Nazaret

Juni 2017

Inhoud

Inhoudsopgave.....	2
Aan onze lezers	3
Libanon: Pinksterwens	4
Brussel : Cardijnviering in Laken	7
Getuigenis van Lieve.....	12
Taizé in Brussel.....	16
Antwerpen : Verschillend en verenigd	21
Colombia : Bezinningsdag Soacha.....	27
Venezuela: Een kreet van alarm, daden van hoop.	30
Parijs: Verborgen solidariteit	42
Van ons heengegaan.....	47
Nog even praktisch.....	48

Beste lezers,

Opnieuw brengen we een brok leven uit onze fraterniteiten. Het is een variatie van belevingen uit verschillende landen. In elk verhaal zien we iets oplichten van de 'Blijde Boodschap'. Overal zoeken mensen naar gemeenschap, naar een kleine of grotere groep waarin verbondenheid, solidariteit en hoop te vinden is.

Midden machten die veel onheil aanrichten leven ook sterke krachten die heil brengen! Liefde, in haar 1001 uitdrukkingen, helpt ons leven... overleven... samenleven, een beetje "hemel op aarde" beleven!

Aan allen wensen we een deugddoende rust- en ontstressingstijd!

LIBANON

Vanuit Beyrouth, het kamp van Dbayeh, ontvingen we een mooie pinksterwens. Hij brengt ons tezelfdertijd ook een flard van dagelijks leven, geweven uit gedeeld leed en vreugde.

4 juni 2017

Lieve kleine zusters,

Een warme zondagavond in het kamp...pinksteravond. Een speciale zondag. Een beetje laat, maar heel genegen, wensen we jullie een gezegende pinkstertijd. Deze ochtend baden we om Gods Geest, om zijn gaven voor elk van ons, voor onze fraterniteiten, onze kerkgemeenschappen, families en volkeren. Dat Hij zijn liefdesavontuur in ons hart verder zet, vurig, barmhartig en vergevend, om vrede en eenheid-in-verscheidenheid te kunnen bewerken.

Het is weeral een hele tijd geleden dat we iets van ons dagelijks leven met jullie deelden. Soms ervaren we meer dan anders het verlangen naar verbondenheid. Het leven hier in het kamp is zeer intens, met een vlugge opeenvolging van gebeurtenissen en situaties die heel verschillende emoties opwekken. Het leven, op zo een wijze mogen delen en leven met velen, is een genade en maakt gelukkig... maar laat het hart niet onberoerd. Vandaag nog zei Martine: ik voel mijn hart... Het was ook een drukke maand. Ik geef enkele flitsen: plots stierf een jonge man, 24 jaar van kanker. Hij verbleef slechts 7 dagen in de kliniek, waar men een algemene kanker vaststelde en hij overleed. Hij was enige zoon van een weduwe. Jezus was er niet om de dode op te wekken! Het hele kamp werd er diep door aangegrepen.

Nog niet helemaal bekomen overleed, op een nogal onverwachte manier, de moeder van An en Jo. Wij proberen broer Georges en zus Anna hier bij ons op te vangen. Hun verdriet en eenzaamheid zijn groot.

Wat ons dispensarium betreft hebben we problemen met onze secretaresse die oneerlijk blijkt te zijn. Het is een grote ontgoocheling voor ons: geschonden vertrouwen is pijnlijk.

Maar, zoals altijd, beleven we ook zeer mooie, vreugdevolle momenten en gebeurtenissen. Gisteren deden 20 kinderen, die ik samen met 2 anderen mocht voorbereiden, hun plechtige communie met hernieuwing van de doopbeloften. Het was een prachtige viering, onze vriendin Joumana en trouwe medewerkster, liet de kerk mooi versieren met bloemen en wij deden de rest met ballonnen. De kinderen baden voorbeeldig en alle schoonheid was als een mantel die voor een avond het duistere van de armoede overdekte met licht en vreugde. Een hemelse ervaring...Nadien werden we uitgenodigd om de vreugde met de families te delen. En als

we een sombere dag kennen, gaan we even in de tuin en bewonderen de vele zonnebloemen...en de zon verschijnt!

Lieve kleine zusters, in ons dagelijks bidden noemen we de namen van jullie die op retraite zijn, van de kleine zusters die reizen, die verjaren...of die ons speciaal nieuws doorsturen. Dank om de verbondenheid, het geeft ons kracht en steun om onze zending moedig verder te leven. Een heel genegen groet en zoen en tot weldra.

Martine en Magda

Vieren – herdenken – danken – ontmoeten – herinneren... de jaren 2016 en 2017 gaven ons daartoe ruimschoots gelegenheid...

CARDIJNVIERING IN LAKEN OP 1 MEI 2017

De feeststemming van **“50 jaar Fraterniteit”** op 15 augustus, was nog aan het uitdeinen en er stond reeds een andere bijzondere herdenking voor de deur: namelijk de 100ste verjaardag van de sterfdag van **Charles de Foucauld**! Dit zou op nationaal vlak gevierd worden in Brussel op 3 december 2016, onder het thema **“Charles de Foucauld, man van relaties... universele broeder”**. En... vieren vraagt voorbereiden! Het resultaat was ons alle moeite waard. “De man van relaties” kon een enthousiaste groep mensen samenbrengen vanuit de 3 landstreken. Het was een rijke ontmoeting!

En het werd een trio van herdenkingen! Na en naast Charles de Foucauld kwam dan Kardinaal **Cardijn** aan de beurt. 2017 was immers de 50ste verjaardag van zijn overlijden!

Voor ons, kleine zusters van Nazaret, gaat het hier om de twee inspirerende priesterfiguren van de Fraterniteit: Charles de Foucauld en Jozef Cardijn. Beiden gaven ons gelegenheden om in een grote familieverbondenheid met vele vrienden te vieren! In oktober 2016 begonnen we dan ook met de voorbereiding van herdenkingsviering van Kardinaal Cardijn. In “zijn” parochie te Laken kwamen we voor de eerste keer samen met een stuurgroep, de “dragende groep”. Deze groep bestond uit tien mensen: de sociale bewegingen, de Franse pastorale eenheid Joseph Cardijn Laken en onze fraterniteit van kleine zusters van Nazaret. Maandelijks kwamen we samen om deze dag voor te bereiden, om hem inhoud en vorm te geven. Het werd een intense en boeiende samenwerking.

We wilden de geest van Cardijn, die ons bezielde had doorgeven, verwoorden hoe wij er nu nog van leven en luisteren hoe die geest een jongere generatie nog in beweging kan zetten.

De herdenkingsviering “Cardijn”, op 1 mei, kreeg het thema **“Cardijn nog steeds levend vandaag in de strijd voor een menswaardig bestaan”**.

Het “gebeuren” overtrof ruim alle verwachtingen! Wij hadden gerekend, in zover dat kon ingeschat worden, op een 300 tal deelnemers. Het werden er meer dan 500!

In de kerk van Laken bleef geen enkele zitplaats meer vrij. Alle reservestoelen en -banken werden bijgeschoven!

Foto Sim D'Hertefelt

Wie is die man die ons zo begeistert heeft?

Jozef Cardijn werd geboren in 1882. Van jongs af werd hij sterk bewogen door de arbeiderswereld. Het trof hem hoe jonge

mensen onmiddellijk in de volwassen wereld werden geworpen en zo slachtoffer werden van misbruik en uitbuiting.

In 1912 bracht hij de eerste meisjesgroep bijeen in Laken. De originele en eenvoudige methode “zien- oordelen- handelen” zorgde ervoor dat jonge mensen hun arbeidssituatie onderzochten. Het hielp hen om als groep te werken aan verbeterde en gezonde werkvoorwaarden. De groepen vermenigvuldigden zich snel. Zo ontstond in 1925 officieel de KAJ - Kristelijke Arbeiders Jeugd, een beweging van reflectie, vorming en actie voor sociale rechtvaardigheid, geënt op eerbied voor elke persoon en op het evangelisch bevrijdingsverhaal.

Cardijn heeft het leven van vele duizenden jongeren kunnen beïnvloeden, in België en ver daarbuiten. De KAJ werd al snel een wereld-KAJ. In 1965 werd Cardijn door paus Paulus VI tot kardinaal benoemd.

Hij stierf in juli 1967. In 2014 werd voor een kerkelijke rechtbank het proces van zijn zaligverklaring ingezet.

Het graf van Cardijn bevindt zich in de Onze-Lieve-Vrouwekerk van Laken. Het is daar dat Monseigneur Kockerols, hulpbisschop van Brussel, op maandag 1 mei de viering voorging ter herdenking van het 50-jarig overlijden van Cardijn. Uit noord en zuid, oost en west, kwamen mensen samen, allen bezielde door de geest van Cardijn.

Bij het begin van de viering getuigden zes mensen hoe sterk de methode van Cardijn : “zien, oordelen en handelen” en zijn visie op de mens: “Elke mens is kind van God waard dat men er zijn leven voor geeft”, de richting van hun leven bepaald heeft en hen blijft inspireren.

De zes getuigen waren: Martin Guénard van de JOC(Franse afdeling), Abdul van de KAJ de MUG, Mardiyono van de internationale KAJ, Lieve Cosyns, kleine zuster van Nazaret, Ilse

Schuts (voorgelezen door Annie Jacops) van Femma en Guy Tordeur van ACV-CSC.

Na hun getuigenis kreeg elk een kaars met de beeltenis van Cardijn, als symbolische vlam van het vuur dat Cardijn wist door te geven aan ontelbare jonge mensen. Deze kaarsen werden tijdens de viering op het graf van Cardijn geplaatst. Een geladen moment bij het slot van de viering, was het zendingsmoment rond zijn graf. Daar gaven de zes getuigen de “vlam” van het vuur van Cardijn door aan de jongere generatie.

Foto Sim D'Hertefelt

Monseigneur Kockerols verwoordde in zijn homilie hoe actueel de boodschap Cardijn nu nog is!

Na de viering was er de mogelijkheid de Cardijntentoonstelling te bezoeken, waar ook aandacht gegeven werd aan de KAJ-werking vandaag.

Het was ook het moment om mekaar te ontmoeten rond een drankje en een hapje...we moesten wel even denken en teruggrijpen naar de “broodvermenigvuldiging”, al was het maar om een “klein” stukje brood te geven! Maar het enthousiasme van het weerzien en herinneringen naar boven

halen, kreeg de bovenhand en gaf kracht om het kajotterslied uit volle borst te zingen en gezonden te worden met het bekende: “En nu vooruit”! Het was werkelijk een topdag om nog lang van na te genieten.

Dank aan allen die er bij waren! Wij dachten ook aan de zovelen die concreet meegebouwd hebben aan deze beweging, maar niet aanwezig konden zijn.

In de basiliek van Halle was er op donderdag 25 mei de Rerum Novarumviering, ook naar aanleiding van de 50ste verjaardag van de sterfdag van Kardinaal Cardijn. gevolgd door een academische zitting in de Raadzaal van het stadhuis van Halle. Ook daar liepen de basiliek en de Raadzaal, meer dan “vol”!

In het stadhuis werd de 9de Kardinaal Cardijnprijs uitgereikt. De 1ste “gedeelde” prijs ging naar de projecten “TOGOI’AIME”, waar een groepje oudkajotters ondersteuning bieden aan jongeren op zoek naar studie- of werkoriëntering en naar “RAINBOW FOR KIDS”, een actie ten voordele van een lagere school in Ukunda te Kenia.

Ja, Cardijn knipoogde naar ons allen en riep ons nog eens toe: “En nu vooruit”!

De fraterniteit van Brussel: Martine, Cecile en Rita.

IN HET HART GEGRIFT.

Lieve Cosyns gaf tijdens de viering van Kardinaal Cardijn een ingrijpend getuigenis over wat deze bezielde priester betekende in haar leven en in dat van ontelbare jonge arbeiders en arbeidster over de hele wereld

VIERING JOZEF CARDIJN – ONZE-LIEVE-VROUWEKERK VAN LAKEN - 1 MEI 2017

Beste oud-kajotsters, kajotters en mede christenen.

Ik ben heel dankbaar om het vele dat ik van Kardinaal Cardijn en van de VKAJ ontvangen heb... mijn leven is erdoor getekend, en ik ben er nog steeds heel fier en gelukkig om.

De persoon en de boodschap van Monseigneur Cardijn blijven in mijn hart en geheugen gegrift en hebben ook mede mijn roeping bepaald. Ik heb Mijnheer Cardijn meerdere keren gehoord en gezien en meerdere manifestaties meegemaakt. Zulke ontmoetingen hebben een diepe indruk en oproep nagelaten. Als ik daar opnieuw aan denk schiet er onmiddellijk één van de hoogtepunten die we beleefd hebben in mijn gedachten: de Rome-bedevaart in 1957, het pausbezoek en de internationale bijeenkomst op 25 augustus '57 met kajotters en kajotsters uit verschillende landen en continenten, met daarbij ook het terugzien van Denise Verschueren, een lekenmissionaris van Gent die met haar groep kajotsters van Rio uit Brazilië, de reis per boot had gemaakt, om erbij te zijn. We beleefden daar een ongelooflijke en onvergetelijke sfeer van broederlijkheid, vriendschap en intense vreugde en vrede.

Vriendschap, hartelijkheid, familieverbondenheid, in feite was dat de kenmerkende sfeer van alle bijeenkomsten van de Beweging en dat maakte die samenkomsten rijk,

hartverwarmend, en ook aantrekkelijk. Maar vooral de geestesverwantschap rond de boodschap die Mgr. Cardijn ons meegaf op vormingsbijeenkomsten, studiedagen of studieweken, was ingrijpend voor het eigen leven en gaf ons een visie op de mens, op de Kerk en op de wereld en we werden met de neus op onze verantwoordelijkheid gedrukt.

Op één van die studiedagen kwam een Afrikaanse kajottersleider spreken. Hij vertelde hoe hij de boodschap van de KAJ verstond: “Elk nieuw lid dat bij onze groep komt (in Congo) is als een kind dat gebaard wordt, en voor wie we met heel ons hart en al onze liefde moeten zorgen. Zo wordt hij of zij opgenomen in onze grote familie”. Die leider had de boodschap van Mijnheer Cardijn goed begrepen.

Nu toch wel een 60 jaar geleden, herinner ik mij, alsof het gisteren was, hoe Mijnheer Cardijn tot ons sprak en zie ik hem nog op het podium staan zwaaien met zijn armen in de lucht en hoor ik zijn krachtige stem als hij sprak of schreeuwde: “De jonge arbeiders en jonge arbeidsters van de ganse wereld...zwart, rood , wit... zij zijn allemaal geroepen, allemaal evenwaardig, zij zijn kinderen van dezelfde Vader, van dezelfde familie, zonder onderscheid.”

‘Elke jonge arbeidster, elke jonge arbeider is een kind van God’ heeft een roeping en zending, heeft een oneindige waarde.

Mijnheer Cardijn wilde de arbeidersjeugd haar roeping en waardigheid van christen doen ontdekken doorheen het arbeidersleven van elke dag. De jonge arbeider moest geholpen worden zin te geven aan zijn leven, zijn arbeid, zijn vriendschap, zijn liefde. De studiekringen waren een goed hulpmiddel waar jonge mensen samen zochten, hun problemen bespraken, mekaar konden bevragen. De methode ‘zien, oordelen en handelen’ hielp hen groeien als mens met een werkelijk beleefd Godsgeloof.

De eerste kleine zusters van Nazaret zijn gegroeid uit VKAJ – we hadden het ideaal van VKAJ omhelsd en ontdekten zo onze specifieke roeping – we zagen voortdurend jonge arbeidsters met hun problemen, hun niet geteld zijn, vervreemd van de Kerk... zij waren onze vrienden...wij wilden voor hen ons leven geven, we wilden solidair met hen de arbeid en de levensomstandigheden delen.

Maar we droomden ook van een evangelisch leven in een kleine gemeenschap van gelijkgezinden om samen te bidden, uit te wisselen over ons leven en onze arbeid en veel aandacht te geven aan de gastvrijheid. We verlangden een open-deur fraterniteit.

Elke mens, wie hij ook is, van waar hij ook komt of hoe zijn levensgeschiedenis ook is, hij is een kind van God, waard dat ik er mijn leven voor geef.

De spiritualiteit van Charles de Foucauld trok ons aan en gaf ons voedsel voor ons evangelisch engagement.

Tot nog toe proberen we het huwelijk van Cardijn en Charles de Foucauld te beleven als kleine zusters van Nazaret, in verschillende fraterniteiten.

“En nu vooruit!”

TAIZÉ IN BRUSSEL - HOOP ALS BRON VAN CREATIVITEIT.

Onder deze beloftevolle noemer vond in het weekend van palmzondag een regionale Taizé ontmoeting plaats in Brussel.

Taizé...voor velen een bekend begrip. Voor hen die er niet vertrouwd mee zijn een klein woordje uitleg: Wat is Taizé? De gemeenschap van Taizé is een internationale christelijke oecumenische broedergemeenschap die haar oorsprong vond in Taizé (Frankrijk). Ze werd gesticht in 1940 door broeder Roger. De gemeenschap van Taizé telt vandaag een honderdtal broeders, zowel katholieke als van verschillende protestantse herkomst, uit bijna dertig landen.

Jaarlijks trekken wekelijks meer dan duizenden jongeren naar deze plaats voor een week van ontmoeting, bezinning en gebed. Regelmatig vindt een regionale ontmoeting plaats in een Europese stad, waarbij jongeren uit deze regio samenkomen, kennismaken met de lokale gemeenschappen en logeren bij gastfamilies.

Op vraag van kardinaal Jozef de Kesel bereidden de Vlaamse en Franstalige jongerenpastoraal, samen met de oecumenische gemeenschap van Taizé en in samenwerking met de protestantse kerkgemeenschap, deze ontmoeting in Brussel voor. Het was van 2008 geleden dat Brussel een Taizé-bijeenkomst organiseerde.

Toen ik op de facebookpagina van de Interdiocesane Jeugddienst de aankondiging ervan las, was ik onmiddellijk enthousiast. Taizé in Brussel! Dat was iets voor ons! Zelf ben ik grote fan van de formule van Taizé-bijeenkomsten. Het programma bestaat steeds uit eenvoudige, maar tegelijk sterke elementen zoals gemeenschappelijk gebed, meditatieve,

herhalende liederen, stilte, workshops, uitwisseling in kleine groepjes en gastvrijheid.

Vermits we een fraterniteit in Brussel hebben was het zeker een gelegenheid om deel te nemen. De Brusselse kleine zusters hadden zich reeds opgegeven als gastgezin.

Maar er zat meer in. Waarom zouden wij als Fraterniteit van kleine zusters van Nazaret geen workshop aanbieden? Onze spiritualiteit is een spiritualiteit van hoop, van vertrouwen.

De verantwoordelijke van de Jeugddienst liet me weten waaruit de workshops zouden bestaan. Ze schreef: “Er zijn workshops waar sociale vraagstukken worden behandeld, workshops waar we het hebben over de band tussen geloof en cultuur, er zal een geloofsverdiepend aanbod zijn en we geven jongeren ook de kans om kennis te maken met de Brusselse cultuur.”

Daar in Brussel, meer bepaald in Laken, waar dit jaar het 50 jarig overlijden van Kardinaal Jozef Cardijn werd herdacht, de mede-inspirator voor onze spiritualiteit, paste een workshop rond “Arbeid en zingeving” zeker in het aanbod van de werkwinkels. We konden de werkwinkel zelfs laten doorgaan in de Onze-

Door zijn geloof in de waarde van iedere mens gaf Kardinaal Cardijn aan duizenden jongeren over de wereld kracht en visie om hun leven in handen te nemen en de wereld te veranderen.

In de kerk van Laken maakten we kennis met deze grote figuur en zijn visie. Priester Jan Claes, vroegere pastoor van de Lakense parochie, verhaalde op een boeiende manier wie Cardijn was en waar hij voor stond. In de dekenij van Laken werkten we nadien verder in kleine groepjes rond uitdaging, betrokkenheid, zingeving en voldoening in de arbeid.

Via een power point met foto's van verschillende kleine zusters in hun respectievelijke arbeidsmiddens vanaf de beginjaren tot nu, schetsten we een beeld van de evolutie van de arbeid, zoals wij die meemaakten binnen de geschiedenis van de Fraterniteit. Een evolutie die liep van uit werken gaan in het grijze uniformkleed naar gaan werken in gewone kledij, van fabrieksarbeid naar werk in de dienstensector, van vaste contracten naar interimarbeid. Een evolutie met als vaststaande factor: *“De beleving zal altijd getekend worden door je verlangen kleine zuster van Nazaret te zijn.* (Leefregel).

Na de beelden trokken we naar een andere zaal waar via creativiteit “getweet” kon worden rond mens (on)waardige arbeidsomstandigheden en -beleving. Zo kwam er een boeiend gesprek op gang dat nadien spontaan werd verdergezet in de tuin, met een koekje en drankje. De deelnemers waren tevreden.

's Avonds namen we deel aan de lichtwake in de basiliek van Koekelberg. Broeder Alois van Taizé en de Belgische bisschoppen waren er aanwezig. De volgende morgen werd het ontmoetingsweekend besloten met de viering van palmzondag.

Een indrukwekkend mooie viering met een afgeladen volle basiliek.

De pelgrimstocht van vertrouwen met de hoop als bron van creativiteit, vervulde ons werkelijk met hoop. Hoop voor de vele jonge mensen die aanwezig waren. Hoop voor ons, kleine zusters.

Het samen voorbereiden en zoeken naar verwoorden en verbeelden van onze inspiratie en eigenheid als kleine zusters had ons weer vernieuwd en enthousiast gemaakt.

Met deze hoop gingen we de Goede Week in, op weg naar Pasen.

Else Vanbergen, Barcelona.

ANTWERPEN: EENHEID EN VERSCEIDENHEID

Multicultureel... multi-etnisch... multiconfessioneel...zo zijn en worden onze buurten en steden, niet door toerisme, wel door de rauwe werkelijkheid. Mensen gaan op weg...verplicht, verjaagd, vervolgd. Ze “spoelen aan”... met als bagage de angst en de hoop, de wil om te leven en om opnieuw een gemeenschap te vinden.

Een verhaal uit de fraterniteit van Antwerpen:

Verschillend en verenigd

*Sommige ervaringen en ontmoetingen
staan diep gegrift in de bast van mijn geheugen,
in de binnenkamer van mijn hart.
Ze doen pijn of schenken vreugde,
ze inspireren en enthousiasmeren,
of tasten mijn humeur aan.
Ze geraken wel eens
in een keldertje verborgen
maar staan ineens
weer pal voor mij.*

*Lieve God
hoe moeilijk bij momenten ook
dank voor wat het leven
gaf en geeft
voor wat voorbijgaat
en voor wat blijft.
Maak me sterk
doorheen dat alles
rijker en zachter
en altijd weer
een beetje nieuw.
(Wies Merckx)*

Deze tekst is te lezen in de kalender van 'Kerk en Leven' van woensdag 7 juni 2017. Onze pastoor/deken las hem voor op de laatste parochieraad van dit werkjaar, op 7 juni. Hij vond het een heel toepasselijke tekst, doelend op zijn nakend vertrek maar evenzeer op wat we in de voorbije weken / maanden beleefden in onze parochiegemeenschap.

Op Vastenavond kwamen we naar jaarlijkse gewoonte samen met mensen van de verschillende parochies van de Federatie. Dit jaar had men het wat anders aangepakt: een aantal "vluchtelingen" werden geïnterviewd. Daarna sprak iemand over haar inzet via ORBIT (voorheen Kerkwerk voor Multicultureel Samenleven). Zij schetste ons ook hoe onze maatschappij vandaag reageert op de aanvraag tot verblijf in België.

Vooraf de verhalen van de mensen die ooit naar hier kwamen op zoek naar een ander leven, hebben ons geraakt. Van jongens van 17 jaar die vrienden onderweg naar hier zagen sterven... naar het ook het ons niet onbekende verhaal van Ilias, een Assyrische christen van onze parochie.

Hij vertelde:

Ruim 30 jaar geleden namen de mensen van een heel het dorp (dat 30.000 hectaren groot was) de vlucht omdat ze vervolgd werden om hun christen-zijn. Zij worden niet erkend in hun eigen land: *"We hebben geen vaderland omdat we christen zijn"*. Op hun identiteitskaart staat hun geloofsovertuiging vermeld, dus dat sluit deuren voor hen in verband met studies, werkgelegenheid, bekomen van papieren. Het feit dat ze christen zijn maakt dat ze vaak ook tot 10 x meer moeten betalen dan een moslim: reis met vliegtuig, visa, geboorteakte... In Ilias' verhaal was kwaadheid en pijn te horen om wat moslims in Turkije hem hebben aangedaan.

“Aangezien de Assyriërs – of Suryoye zoals ze zichzelf liever noemen – een volk zonder land zijn, is de Assyrische identiteit gebaseerd op geloof en taal, niet op afkomst. De Suryoye hebben in de loop van de jaren veel leed moeten incasseren. Door de onderdrukkingspolitik die uitgeoefend werd door verschillende regimes in het Midden-Oosten zijn ze massaal naar Amerika en Europa gevlucht. De enkelingen die achterbleven, kregen het zwaar te verduren. In Zuidoost-Turkije wordt de Assyrische minderheid absoluut niet aanvaard”. (MO-magazine digitaal).

“De Chaldeeuwse gemeenschap (want zo worden de Assyriërs ook genoemd) is zo ongeveer een dertig jaar geleden in België neergestreken, toen ze verdreven werden uit hun dorpen in Oost-Turkije, in het grensgebied met Irak, Iran en Syrië. Ze zijn gevlucht voor het moslimfundamentalisme dat in hun woongebied de boventoon kreeg na de eerste conflicten in de regio met ondermeer de Koerden, de Golfoorlog... Het Aramees (de taal die Christus nog sprak, en de algemene spreektaal was van heel het nabije Oosten) is hun moedertaal...” (gelezen in “Mechelen blogt” 2011).

Ilias woont niet meer in onze wijk maar blijft in onze parochie naar de vieringen komen. Hij is er zo een beetje de woordvoerder voor de Assyrische christenen.

Op Aswoensdag was Ilias er ook tijdens de viering in de kleine kapel in de Vliegenstraat. We waren met 42 mensen, dicht opeengepakt, waarvan maar acht mensen van Belgische origine. De anderen waren bijna allemaal Assyrische christenen: langs de ene kant zaten de oudsten van de groep, langs de andere kant 13 jongeren die meegekomen waren. Toen ik voorlas uit Joel 2, 12 – 18, staande tussen die twee groepen, werd ik geraakt bij de volgende woorden: *“Blaast de bazuin op Sion, kondigt een heilige vastentijd af, roept een*

plechtige bijeenkomst bijeen... Brengt de oudsten samen en verzamel ook de kinderen (...)".

Geen vaderland omwille van hun geloof... maar wel samenkomend in die gemeenschap die hen jaren geleden opnam en aanvaardde, om samen te bidden tot "Hem die opkomt voor Zijn Volk"...

Rake inzet voor de veertigdagentijd!...

Net voor Palmzondag dan werd beslist om de grote kuis te doen in de kerk. Ilias trommelde daarvoor mensen op... een groepje van Assyrische christenen nam het in handen... "Wij gaan dat doen!"

In aanloop naar de Goede Week werden de vieringen voorbereid in de fraterniteit, samen met twee priesters, een pastorale werker en een diaken. We zochten hoe de vieringen toegankelijk te maken voor zoveel mogelijk mensen, gezien de grote verscheidenheid van land van herkomst in onze gemeenschap.

Het idee werd geopperd om Witte Donderdag en Paaszaterdag te vieren rond een lange tafel... zeer symbolisch!

Op Goede Vrijdag was er de gebedswake ondersteund door een powerpoint, tekst en muziek... en heel veel stilte. In de vieringen werd ook beroep gedaan op onze Ghanese acolieten, onze (Turks-)Assyrische lectoren en jongeren voor het aansteken van kaarsen, en de Indische tweelingbroertjes hadden er ook hun plaats... Het liep misschien niet allemaal zoals gepland... maar we voelden toch sterk dat we “gemeenschap” zijn en er werd intens gevierd.

Op Pasen kwam de vraag om rond die “tafel van de Goede week” te blijven samenkomen!

Ondertussen vierden we reeds Pinksteren... en konden we lezen op Kerknet – digitaal:

Paus Franciscus moedigde de Kerk met Pinksteren aan naar eenheid in verscheidenheid te zoeken. “Anders wordt eenheid

een verplichting om alles op dezelfde manier te doen en dan is er geen vrijheid.”

Tijdens zijn preek zei de paus: “Vijftig dagen na Pasen, schenkt God ons de Heilige Geest: het paasgeschenk bij uitstek, een scheppende geest die steeds nieuwe dingen creëert.

En die Heilige Geest, is gekomen om eenheid in verscheidenheid te creëren: Eerst daalt hij op ieder apart neer en vervolgens laat hij iedereen met elkaar communiceren: eenieder geeft Hij een geschenk en iedereen brengt hij samen in eenheid. Op die manier vormt de Heilige Geest een nieuw volk, verschillend en verenigd, de universele Kerk en zo is er de ware eenheid, een die volgens God geen uniformiteit is, maar eenheid in verscheidenheid”.

Hoe mooi toch te mogen zien en ervaren hoezeer mensen, “ooit op de vlucht”, in onze parochiegemeenschap een voorbeeld zijn van zoeken hoe te leven in gemeenschap, in verbondenheid, ***verschillend en verenigd (cfr. Paus Franciscus).***

Ria Vanluchene.

Veel om over na te denken...

EEN BEZINNINGSDAG MET DE VROUWENGROEP VAN SOACHA, BOGOTÁ.

Traditiegetrouw en op aanvraag van de vrouwen hielden we de maandag van de Goede Week de jaarlijkse bezinningsdag, in het gastvrij provinciaal huis van de zusters Theresianen, gelegen in het noordelijk deel van de hoofdstad Bogotá.

Dit huis ligt op ongeveer twee uur van waar de vrouwen wonen en zoeken te overleven. De verplaatsing met bus, metrobus en dan nog een eind stappen, is op zichzelf al belangrijk, en een dag doorbrengen op een groot en veilig terrein met veel groen en bloemen, in een rustige omgeving, dát is een geschenk voor hen.

Drie kernleden van de groep kwamen samen in de fraterniteit om de dag grondig voor te bereiden. De keuze van het thema voor de dag viel op de Bijbelse fundering van het gebed dat ze van kindsbeen af werden aangeleerd: het “Onze Vader”. Het gebed dat Jezus zelf aan de apostelen leerde op hun uitdrukkelijke vraag “Heer leer ons bidden, zoals Johannes de Doper dit leerde aan zijn leerlingen” (Lc 11, 1 en Mt. 6, 9-13).

De kerngroep ontdekte dat er in het Onze Vader zeven beden of vragen worden geformuleerd. Ze verdeelden de beden onder elkaar en aanvaardden de verantwoordelijkheid om ze voor te bereiden.

Zij moesten ook de verplaatsing organiseren. Een kleine taak, kan men denken, maar niet zo voor deze vrouwen. Naar “het noorden” gaan in de stad Bogotá is voor ons zoveel als naar Brussel gaan en zelfs iets verder.

Elke deelnemster zorgde voor haar picknick, die natuurlijk gedeeld werd. Bij aankomst verraste het personeel van het huis ons met koffie en thee.

We kregen het huisje in de ruime hof toegewezen, de plaats waar we nu reeds voor de 5de keer onze bezinningsdag hielden. We telden veertien aanwezigen waaronder twee jongeren. Eerst brachten we samen de omkadering aan en begonnen dan de dag met een gebed tot de heilige Geest.

Ikzelf opende de dag met de duiding van het thema en het verloop van de dag. Daarna kwam elk kernlid aan het woord, beginnend bij de aanspreektitel “Onze Vader”: wat verstaan we hierdoor? Welke ervaring hebben we van het menselijk vaderschap? Kan het ook onze moeder betekenen? We leven immers in een maatschappij waar de vaderfiguur dikwijls afwezig is of weinig positiefs betekent wat trouw, liefde en zorg voor het gezin aangaat.

“Die in de hemel zijt”: wat betekent dit? Waar is die hemel? Men leerde ons als kind naar boven te kijken en dat is zo ver weg... Maar daar waar we liefhebben, zorgen delen en anderen

helpen groeien als mens, hen ten dienste staan, kunnen we iets ervaren als “de hemel” midden ons. Aangezien de zone waar de vrouwen leven armoedig en gewelddadig is en dikwijls onveilig op vele gebieden, hebben ze de ervaring van wat een “hel” kan zijn.

Ieder gaf haar mening en er werd gebeden voor de jongeren die in de zone leed veroorzaken en voor de vele mensen die lijden door hen. Er werd hard gewerkt, enkel onderbroken om wat te drinken en even een luchtje te scheppen. Zo kwamen alle “beden of vragen” van het Onze Vader aan de beurt.

Na een heerlijk moment van picknick buiten in het gras, maakten we een wandeling maken in de tuin. Nadien volgde de evaluatie van de dag. Iedereen was heel positief en de vraag kwam om in een volgende bezinningsdag over het “Weesgegroet” na te denken. De vrouwen willen de diepere zin verstaan van deze twee mooie gebeden die we meestal zo mechanisch opzeggen.

De woorden van Jezus “Ik stijg op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en naar uw God” (Joh.20, 17) hebben een groot impact op ons mensen onderweg. Zo gesterkt vingen we de terugweg aan.

Christ De la Rue. Bogotá

Venezuela is ingestort. De situatie is tragisch. Internationale hulp en de vele oproepen tot terugkeer naar een democratische regering, botsen op de onverzettelijkheid van een regering zonder scrupules. De kleine zusters in Venezuela staan er middenin. De jezuïeten slaan alarm... Hieronder een vertaald deel van een opmerkelijke brief.....

BERICHT VAN DE JEZUÏETEN VAN VENEZUELA

Pater Rafael Garrido, provinciaal overste, richt zicht in naam van de jezuïeten van Venezuela, tot de publieke opinie om het volgende mee de delen:

Samen met de immense meerderheid van de Venezolanen, staan wij verbijsterd bij het zien en beleven van de realiteit van miserie, vervolging, uittocht en dood. T

Tegenover de gekruisigde Jezus en het gekruisigde volk vragen wij ons af: wat hebben we gedaan en wat doen we voor Venezuela, en wat moeten we doen opdat de Venezolanen zo vlug mogelijk deze situatie te boven komen en we de weg naar het leven voor allen opnieuw kunnen terugvinden?

We danken onze bisschoppen die, verenigd met de paus, klaar en moedig hun stem hebben laten horen. Het is de stem van Venezolanen, navolgers van Jezus en herders. Ze eisen een snelle en diepgaande verandering van deze realiteit- van - ondergang, veroorzaakt door de hardnekkigheid waarmee een totalitair project wordt opgedrongen, dat overal mislukt is. Paus Franciscus en het Vaticaan zeggen ons: “ *Ik deel in het leed van de families van de slachtoffers en verzeker hun mijn steun van het gebed. Aan de regering en aan alle leden van de Venezolaanse gemeenschap vraag ik dringend verder geweld te vermijden, de mensenrechten te eerbiedigen en te zoeken naar*

oplossingen voor de zware humanitaire, sociale, politieke en economische crisis die het volk uitput.”

Onze bisschoppen onderlijnen dat we niet uit de crisis zullen geraken zolang de Grondwet en de mensenrechten niet geëerbiedigd worden, het wettelijk verkozen parlement geannuleerd blijft, de politieke gevangenen in hechtenis blijven, het getal van gevangen, verbannen en vervolgte politiciers aangroeit en er geen vrije verkiezingen worden gehouden, waarin het volk zijn vertegenwoordigers kan kiezen in alle geledingen en instanties van de maatschappij, zoals de Grondwet het vereist.

De kerk, in naam van dit lijdende volk, eist het onmiddellijk mogelijk maken van internationale humanitaire hulp die voedsel en medicijnen wil geven. Ze eist ook een onmiddellijke openheid tegenover alle initiatieven die een productieve economie op gang kunnen brengen, voor het welzijn van allen. Ze vraagt het leger om niet partijdig te zijn en de Grondwet te respecteren en te verdedigen.

In dit dramatisch moment voelen wij, jezuïeten, ons geroepen om het volk bij te staan en het beste te geven dat wij ontvangen hebben van Jezus van Nazareth en zijn Kerk: nl. de armen van Venezuela in het centrum plaatsen van ons leven en ons werk, en met de geest van het evangelie onderscheiden waar de weg van het leven ligt opdat we verzoening kunnen bewerken tussen alle Venezolanen. Enkel de liefde bouwt op. De haat doodt, verdeelt en verwoest.

We vragen aan alle Venezolanen van de verschillende sectoren, om in naam van Jezus, breuken te herstellen, samen de democratie te redden en op vreedzame wijze te werken voor het goed van allen. Er moet opnieuw mogelijkheid geschapen worden tot waardig werk voor allen, in succesvolle arbeid in onze fabrieken, op het verlaten platteland en in de

dienstensectoren. Dat zal de centrale spil zijn voor een productief Venezuela.

Het is misdadig deze dramatische situatie nog langer te laten duren. Jonge mensen zijn zonder hoop, worden verbannen en vervolgd. De tijd dringt. We zijn verplicht om zonder uitstel de overgang te zoeken naar een insluitend en verzoend Venezuela. Elke dag dat men langer wacht betekent de dood en de miserie, de uittocht en de wanhoop. We betreuren ten diepste de moord op jonge mensen gedurende de voorbije maanden.

De jezuïeten zijn aanwezig in educatieve centra zoals universiteiten, colleges en in de volkse scholen van Fe y Alegría... Van daaruit willen we een kreet van alarm én van hoop laten horen: het goede onderwijs dooft uit en hiermee ook de toekomst van kinderen en jongeren. Zowel hun vorming tot competente beroepsmensen als hun vorming tot mensen met waarden geworteld in liefde en solidariteit staat op het spel. Er is een tekort aan onderwijskrachten, de noodzakelijke roeping hiervoor en de educatieve instituties hiervoor worden gewurgd. Met een arm onderwijs voor de armen heeft Venezuela geen toekomst. Helaas, het onderwijs kent in alle graden en sectoren een zware crisis.

Wij werken samen met duizenden mensen, bewogen voor het leven, de roeping en het werk “tot meerdere glorie van God”. Jezus leert ons dat “de meerdere glorie van God” bestaat in het waardig leven van vrouwen en mannen en dat nieuwe leven kan niet opgebouwd worden met haat en dood. Wij danken al deze mensen voor hun genereuze inzet in moeilijke omstandigheden en met preciaire economische middelen.

Op dit moment vragen de Venezolanen geen verandering van Grondwet, zoals de president het wil, maar wel de uitvoering

van die Grondwet. Zoals de bisschoppen duidelijk zeggen: “Waar het volk om roept is eten, medicijnen, veiligheid, vrede en rechtvaardige verkiezingen”

Pinksteren 2017

De kleine zusters in Venezuela bevestigen dit met concrete feiten.

De smeekbede uit het Onze Vader ... zó realistisch!

GEEF ONS HEDEN ONS DAGELIJKS BROOD....

Beste kleine zusters, graag wil ik jullie eventjes uitleggen hoe ingewikkeld het geworden is om dit dagelijks brood op de tafel te krijgen. Ieder van ons heeft zo haar eigen taak in de fraterniteit. Ik heb o.a. als opdracht brood te kopen voor iedere dag. Nooit had ik gedacht dat het zo moeilijk zou zijn!

Om het wat duidelijker te maken moet ik eerst zeggen dat in de maand april al het meel opgekocht werd door de militairen. De bakkers moeten nu bij hen het meel kopen, maar er is zo'n schaarste dat ze minsten drie weken moeten wachten op hun bestelling.

Er zijn 2 schepen met graan aangekomen in de haven van Puerto Cabello, maar zolang de regering niet betaalt met dollars willen ze het graan niet ontschepen.

Het gevolg daarvan is dat maar tweemaal per dag brood gebakken wordt, eens om 11u 's morgens en eens om 18 u.

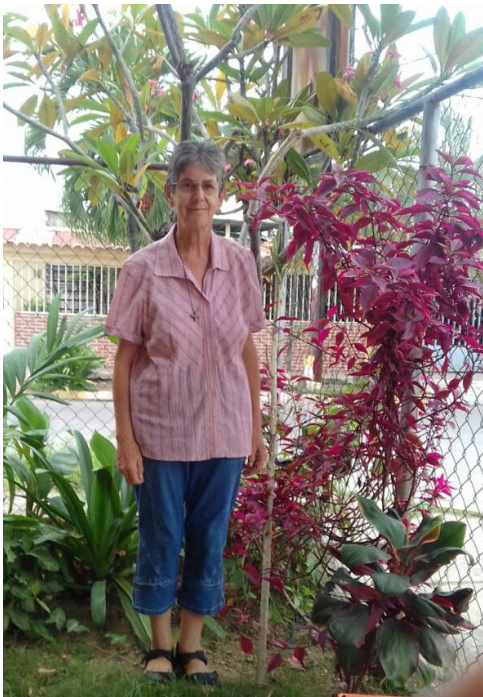
Tenminste dat is de uurregeling van de bakkerij hier dicht bij ons. Voor de eerste “bak” beginnen zich al rijen mensen te vormen vanaf 9u30. In het beste geval worden er nummers uitgedeeld, maar denk niet dat dit een garantie is om een brood te bekomen, want de rijen zijn ondenkbaar lang en het brood is beperkt.

Ik ging gisteren aanschuiven in de rij met zo’n 50 mensen vóór mij. Ik dacht: “wat een geluk, ik zal hier maar een uurtje mijn beurt moeten afwachten!”. Maar ... een half uur vóór de tijd dat het brood uit de oven werd gehaald waren er wel 50 mensen vóór mij bijgekomen. Hoe gaat dat?... Wel, de moeder belt naar haar man, haar kinderen , of haar zus of gelijk wie, om mee te delen dat er brood zal zijn... iedereen haast zich dan om aan een brood te geraken. Gevolg: de rij verdubbelt en de kans dat het plots gedaan is met het brood vergroot. Je kan er dan op zoek gaan in andere bakkerijen.... Op een kwartiertje van de fraterniteit is er andere bakkerij. Ik meende dat daar het brood rond 13u vlug afgeleverd werd. Dus om 13u trok ik naar de andere bakkerij.... om 14u kwam Edith mij aflossen, want het is wachten onder een hete, tropische zon, zo wisselden we af tot we eindelijk om 17u brood konden kopen. Dit is een dagelijkse situatie geworden!!

Als er “harina pan” te krijgen is, dat is maismeel, kunnen we “arepas” maken. De arepa wordt in Venezuela meer gegeten dan het brood, maar ook hiervoor moet je in de rij gaan staan. Het “dagelijks brood” ... Dat dit niet meer verzekerd wordt in een land door de natuur zo rijk begiftigd, doet ons bidden:

GEEF ONS HEDEN ONS DAGELIJKS BROOD.... EN VERGEEF ONS ONZE ONGERECHTIGHEID!

Godelieve, fraterniteit van Maracay.

*Agnes Verniest vertelt
hoe de parochiale
sociale dienst,
haast zonder middelen,
toch tracht te helpen.*

VERMENIGVULDIGEN DOOR TE DELEN...

Onze jonge pastoor, padre Odilio, zeer begaan met de mensen, stelde bij het begin van de grote crisis voor om op zaterdag een grote ketel soep te maken. En hij kán mensen bewegen! Elke medewerkster bracht iets mee van groenten en de pastoor zelf zorgde voor het vlees, want dat is het kostelijkst geworden. Er werd enorm samengewerkt.... en de soep geraakte tijdig klaar. Al vanaf 11.30u konden vrijwilligers beginnen met het rondbrengen van dozen soep aan de meest behoeftigen van de parochie. We konden ook delen met het ouderlingentehuis van de Zusters, waar 130 armen uit de omtrek verblijven.

Maar de toestand verslechtert zo vlug dat dit initiatief niet verder kan gaan. De mensen die naar de kerk gaan en steeds iets deelden zijn nu ook in grote nood. En toch... solidariteit is creatief.

Veertien dagen geleden werkten de jongeren van de vormselcatechese mee aan een ander initiatief dat "brood voor Lazarus" genoemd werd. Het verhaal van Lazarus, de arme uit het evangelie, die ziek en hongerig wacht op de kruimels die van de welgevulde tafel vallen, is een realiteit. Mensen hebben honger, ze zoeken eten in de vuilnisbakken... maar wat is daarin nog te vinden dat eetbaar is?? Het is hard dat te moeten aanzien. De jonge mensen bundelden krachten en mogelijkheden enkonden meer dan 100 arepa's bakken en uitdragen aan de armsten. Ze trokken er ook mee naar de wachtzaal van het plaatselijk hospitaal. De jonge Paola vertelde mij nadien hoezeer ze onder de indruk was van de kinderen die hen het brood uit de handen rukten...Dat zal hen zeker bijblijven!

De sociale dienst moet door gebrek aan mogelijkheden gedeeltelijk de deur sluiten. Voorlopig kunnen we maar twee halve dagen in de week openen. Om voedsel aan te schaffen moeten wij, de vrijwilligers, ook dagelijks in de rij gaan staan en onze beurt afwachten. Dat vraagt enorm veel tijd, met weinig resultaat. Ik kan bvb 3 pakken rijst kopen. Dat wordt dan nog eens in kleine hoeveelheden verpakt, zodat een paar mensen meer een tasje rijst kunnen krijgen.

We krijgen nog wel wat kleren, schoenen en andere zaken. Door de verkoop ervan aan een minimale prijs kunnen we groenten en fruit kopen voor de zieken en eventueel helpen bij het betalen van de voedselpakketten die door de regering aan sommigen, mits betaling (!), gegeven worden. Het is echt zielig. Nog een nieuw fenomeen: de uitwisseling van medicamenten of het schenken van medicamenten na het overlijden van de gebruiker. De mensen moeten wel een doktersvoorschrift meebrengen, voor de veiligheid.

En wat we zeker altijd kunnen schenken is een luisterend oor. Elk wil zijn of haar miserie vertellen. De hele situatie blijft maar verslechteren. Er wordt van de ene kant nu elke dag geprotesteerd en van de andere kant beweerd dat er niets aan de hand is... Vanwaar kunnen we hulp verwachten?

Dit eeuwenoude psalmgebed helpt de hoop levendig houden.

Psalm 121

Omhoog naar de bergen richt ik mijn ogen:

van waar kan ik hulp verwachten?

Mijn hulp zal komen van God de Heer,

die hemel en aarde gemaakt heeft.

Hij zorgt dat uw voet niet struikelt,

Hij slaapt niet, die waakt over u.

*Hij sluimert niet en Hij slaapt niet,
die over jou en mij waakt._
De Heer is het die u behoedt,
Hij staat als een wacht aan uw zijde.
Bij dag zal de zon u niet deren,
bij nacht doet de maan u geen kwaad;
De Heer bewaart u voor onheil,
uw leven houdt Hij in stand.
De Heer is bezorgd voor uw komen en gaan
op deze dag en altijd.*

Agnes Verniest, Maracay

Jongeren dromen en doen.

Edith, van de fraterniteit van Maracay, maakte het mee.

ONGELOOFLIJK EN TOCH WAAR

Graag vertel ik jullie iets over hoe jongeren nog durven dromen midden de zeer moeilijke politieke en economische situatie in Venezuela, waar het tekort aan eten en medicamenten zwaar op het dagelijks leven drukt en men voor het voedsel dat nog te vinden is onbetaalbare prijzen vraagt.

Op de parochie is er een jongerengroep van ongeveer 20 jonge mensen tussen de 14 en 18 jaar. In de maand januari kwam Melvis, één van de leiders, op bezoek in de fraterniteit om wat te praten over de jongeren. Hij vertelde dat hij en zijn drie medeleiders ervan droomden om, zoals voordien in betere tijden, nog eens op vormingsweekend te gaan met hun groep, t.t.z. van vrijdagmiddag tot zondagmiddag.

S

Op zichzelf is dat niets speciaals. Maar nu, terwijl er haast geen eten meer te vinden is, had die wens meer weg van een droom. We vonden wel een school waar we mochten verblijven, we kregen slaappleats en keuken, maar eten geven was voor de zusters onmogelijk. Dus de jongeren zouden zelf voor het vinden van eten moeten instaan. En dat voor méér dan 20 jonge, hongerige magen! Toch zagen ze het te doen.

De twee die verantwoordelijk waren voor de keuken trokken met enthousiasme en vertrouwen naar winkels en supermarkten, klopten aan bij familie en vrienden en bij mensen van de parochie... vragend om “iets” eetbaars! Met de vele, gekregen kleine beetjes lukte het ons een sober menu samen te stellen voor een groep van 28 mensen.

Zoeken naar eten en zoeken naar inhoud, dat vraagt tijd. We planden dus het weekend voor de tijd na Pasen.

Het initiatief groeide uit het zoeken van jongeren naar “de zin van het leven”, in het algemeen, en in het bijzonder hier en nu, in deze crisissituatie waar de gelegenheid tot studie en werk wegvalt en toekomst steeds duisterder wordt.

Eén concreet voorbeeld; ik vroeg aan Fabian, 21 jaar, juist afgestudeerd als licentiaat in administratie, wat hij dacht te doen. Zijn antwoord was: *“Ik heb geen keus, ik kan mij zetten*

schreien of proberen iets te verdienen als taxichauffeur, maar de auto's vallen in panne en er zijn geen vervangstukken... misschien moet ik doen zoals zovelen, nl. zoeken naar werk in de buurlanden!" Wegtrekken uit hun land. Dit zien we spijtig genoeg dagelijks rondom ons gebeuren.

Het thema dat de leiding voorop stelde was : "VLIEG HOOG, VLIEG VER". Dit naar het verhaal van Jonathan Livingston. Wel een gedurfd thema, want "hoog en ver vliegen", dromen dus... in een realiteit die dromen verstikt, daarvoor is geloof nodig.

Er werden verschillende activiteiten en besprekingsmomenten voorbereid. We wilden elk moment goed benutten. Het moest een vormings- en vriendschapsweekend worden, een hart onder de riem steken bij de jongeren, de hoop laten opleven... en het lukte! Het geloof van de leiding "heeft bergen verzet". Gedachten, meningen, ervaringen, voorstellen én... brood werden gedeeld ... er werd gespeeld, gelachen, gedanst en ook gebeden. We sloten dit deugddoend samenzijn af met een mooi voorbereide eucharistieviering.

Met dankbare tranen hebben we de jonge mensen uitgewuifd!

VERBORGEN IN PARIJS

Parijs... la gare du Nord....een wirwar van mensen, een kleur- en klankrijk geheel. Daar ergens middenin, de fraterniteit, een klein appartementje op een 3° verdiep. Je vindt er Lieve Ghyyoot met Lucretse Debrandere. Ook Rita Devriendt is er thuis, maar verblijft nu voorlopig in Gent om gezondheidsredenen.

Lieve ‘crosst’ al 30 jaar door de Parijse straten, je hebt moeite om haar bij te houden, zij lijkt onvermoeibaar.... Ze gaat werken, vult een avond met vrijwilligerswerk, helpt mee op de parochie in de zorg om mensen in nood, bewaart contacten langs de telefoon als ze thuis is ... en is een gelukkige vreemdelinge tussen vreemdelingen... une petite Belge! Het geeft absoluut niet dat haar West-Vlaams accent het Frans opfleurt, want daar liggen haar roots!

Lucretse is er nog maar enkele maanden en moet nu oppassen dat ze het Frans niet te Spaans laat klinken, na al die jaren in Venezuela. Alles vraagt wennen, leren en aanpassen.

In de voorbije maand was ik kort op bezoek bij Lieve en Lucretse. In die paar dagen maakte ik drie feiten mee, drie, voor mij, zulke sterke ervaringen van hoop en solidariteit dat ik ze wil meedelen.

Parijs, zoals alle grootsteden , associëren we gemakkelijk met ‘uitersten’: aantrekkelijk en gevaarlijk, licht en duister, schoonheid en geweld, enz... Maar overal bestaat het grootste deel van het samenleven uit de gewone handel en wandel van mensen. En precies daarin kun je tot ontdekkingen komen waar je stil van wordt.

Ik vroeg Lieve of de parochie nog zorgde voor “le petit déjeuner” op zaterdag en zondag. “Jazeker” zegt ze en vertelt: “Elke zaterdag- en zondagmorgen kunnen hongerige mensen een ontbijt nemen in een lokaal van de parochie. Ze krijgen “una baguette” met koffie, thee of melk. Het is soms een groep van meer dan honderd mensen. Er is geen onderscheid van ras of godsdienst.” Wie hun parochiekerk van Saint Bernard al eens bezocht en er de gelovigen zag, weet dat alle werelddelen er aanwezig zijn en je bemerkt ook dat de financiële middelen beperkt zijn. Het is normaal dat je dan vraagt wie deze twee ontbijtbeurten mogelijk maakt. Met blijde vanzelfsprekendheid antwoordde Lieve:

“Vrijwilligers van de parochie! We begonnen met een klein groepje. Deze is aangegroeid en blijft zelfs groeien. En wat meer is, die vrijwilligers brengen dikwijls zelf eten mee. Ze mogen hun rekening indienen, maar ze doen het niet. Dat is hun manier om medemensen te helpen. Daarbij krijgen we ook dikwijls eten van Rachid, de uitbater van een zeer bescheiden restaurantje ‘La Table Ouverte’, hier dichtbij. Hij als moslim werkt mee met ons en deelt als hij kan.”

Lieve had een flyer meegebracht waarop te lezen stond dat ‘La Table Ouverte’ gedurende de ramadan elke dag vanaf 18u30 gratis eten zou bedelen aan de mensen in moeilijkheden!!

Ik dacht: “Dat is solidariteit... zo maken we onze nabije wereld menselijker.... Dat is hoopvol!”

Een tweede feit dat mij echt verbaasde, blij verbaasde, gebeurde in de zondagseucharistieviering in de parochiekerk. Vier jonge koppeltjes, duidelijk echte Fransen, stelden zich bij het begin van de viering voor, zeggend dat ze in de komende weken zouden trouwen in de kerk. Een 5^e paartje was er die zondag niet: ze waren de dag voordien getrouwd. Het moet een kleurrijk tafereel geweest zijn want het ging om een Franse

jonge vrouw en een hindoejongeman. Natuurlijk was het onmogelijk om s' morgens in de kerk bij te zijn!

De aanwezige koppeltjes verzorgden de ganse eucharistieviering. Bij het slotgebed werden ze samen naar voor geroepen om door de priester gezegend te worden. Wat een mooi en ontroerend moment! Jonge mensen die voor elkaar belofte zijn, die openstaan voor de wereld rondom hen en getuigen willen zijn van de inspiratie die hen draagt, vragen om gezegend te worden! Het aloude ritueel van "zegenen" was hier werkelijk op zijn plaats.

Ik mag niet vergeten te zeggen dat de koppeltjes ons allen uitnodigden om na de eucharistieviering een glaasje te drinken samen met hen, achteraan in de kerk! Mooi, mooi... hoopvol!

De zondagnamiddag stelde Lieve voor om bij Rachid, in vorig feit vermeld, een glaasje thee te gaan drinken. Ik was benieuwd om de man te leren kennen. Het restaurantje 'La Table Ouverte' is inderdaad zeer eenvoudig, enkele ijzeren tafeltjes en stoeltjes, meer niet. Je kan er couscous krijgen aan 10 euro. Blijkbaar gaan de parochiepriesters er 's zondags eten.

Onze komst werd gemeld en terwijl een slanke Afrikaan ons thee en zoetigheden bracht, aangeboden door een bewonderaar van Lieve (omwille van het goede dat ze doet), kwam ook Rachid erbij zitten. Rachid, van Marokkaanse origine, woont al 40 jaar in Frankrijk. Toen ik hem begroette met: "Le grand chef", antwoordde hij, wijzend naar de hemel: *"Hij is 'le Grand Chef', ik ben een eenvoudige dienaar, een onnutte knecht vlg het evangelie. Elke mens heeft recht op eten, wij vragen niet naar de godsdienst."*

Op mijn vraag hoe hij het klaarspeelt om gratis eten te geven zei hij: *"Dat is niet moeilijk en niet kostelijk. Ik heb een grote*

ketel – en hij spreidde zijn armen wijd open – ik koop 2 bakken kippenbouten van elk 26 stukken, snij ze in twee en heb dan 104 stukken kip. Ik voeg er 7 a 8 kg couscous aan toe en groenten die ik koop op de markt.... Dat geeft een smakelijke en voedzame soep! Voor iets meer dan 100 euro kan ik wekelijks een hoop medemensen aan eten helpen. En nu krijg ik ook veel. Maar.... een belangrijk detail: aan wie schenkingen wil doen vraag ik dat ze komen helpen bij de bereiding en de bediening. Helpen is ook zich engageren, is dienstbaar zijn. De ‘andere’ staat plots vóór je, dichtbij, je kan hem/haar in het gelaat kijken. Dát raakt ons hart. Ook onze kinderen helpen. Zij zijn fier op hun ouders en wij op hen.

Zo wordt een cultuur doorgegeven, niet van extreem fanatisme maar van ruimdenkende broederlijkheid.”

Zoveel ongekend goeds, bewerkt door zoveel onbekende mensen, overal op deze wereld. We zijn, als mensheid, nog steeds op de goede weg!!!

Lut, Gent.

Overlijdensberichten

*“Ik ga nu weg van wie ik hou
en ga terug naar diegene van wie ik gehouden heb.”*

Op 24 maart 2017 overleed mevrouw Greet Wauman, echtgenote van de heer Raf Cosyns, broer van Lieve.

Nog even praktisch

Lezers vroegen ons naar een rekeningnummer om hun solidariteit in daden om te zetten.

Een bijdrage voor de Nazaretberichten zelf kan nog steeds op het nummer:

IBAN BE 91 8907 1409 9176

BIC VDSPBE91

Kleine zusters van Nazaret,

Meibloemstraat 90, 9000 Gent

Eucharistieviering 15 Augustus :

Voor wie graag zingt: wij zingen in vanaf 10u30.

Welkom!

Veertiende jaargang – juni 2017

Verantwoordelijke uitgever:

Lut Van der Meulen, Cederstraat 61, 9000 Gent